

Interactie tussen Trees Heil en mij, Lizan Vermeulen

Via een tip kwam ik terecht bij het werk van Trees. Ik was gelijk geïntrigeerd door haar werk en benieuwd naar het verhaal hierachter, en naar haar als persoon. Dus besloot ik haar een berichtje te sturen.

Hoi! Ik had een vraagje, dus hier komt ie: Momenteel ben ik druk bezig met afstuderen. De onderwerpen naakt zijn, het seksualiseren van naakt en soms ook zelf geseksualiseerd willen worden trekken mij. Ik kreeg de tip jouw naam op te zoeken en vind je werk interessant! Ik zou daarom graag willen weten wat jouw kijk op de bovenstaande onderwerpen is. Zou er een moment zijn dat we kunnen afspreken/bellen/zoomen? Ik hoor het graag! Groeten, Lizan

Ik kreeg hierop snel een reactie. We besloten dat zij wat over haarzelf zou schrijven, zodat ik daarop kon reageren en vragen kon terug sturen. Zij zou hier vervolgens weer op ingaan, als een soort penvrienden interview! Tot slot hadden we een videogesprek gepland om na te praten en elkaar ook even in het echt te zien.

Hallo Lizan,

Ik zal proberen een inkijkje te geven met hoe ik daar binnen mijn werk mee bezig ben! Het is niet per se een specifiek verhaaltje waarom ik dat doe, werken met bloot. Al is er wel iets te herleiden uit mijn jeugd. Ik ben opgegroeid met ouders die graag naar naturistencampings gingen.

Dat vond ik altijd heel erg leuk tot mijn pubertijd. Tijdens mijn pubertijd had ik wel wat schaamte voor mijn lichaam. Ik heb het bloot zijn aan de ene kan altijd heel normaal gevonden en aan de andere kant ken ik dus ook de schaamte die je ervoor kan voelen.

Laatst werd ik geportretteerd door een vriendin van me, ze is ook fotograaf. Ze fotografeerde me bloot in de publieke ruimte. Het was spannend op een prettige manier. Op het moment dat de kleding uitgaat op straat, dan heb je echt een nieuwe ervaring met jezelf, met je lichaam, merkte ik. Het lichaam waar je altijd al mee bent, maar dan anders!

In mijn werk fotografeer ik de mensen veelal bloot omdat dat vaak het beste bij het idee past. Zo heb ik een foto gemaakt genaamd: 'Sunflower Shower' (afbeelding 1). Op deze foto staat een vrouw onder een zonnebloem die lijkt op een douche. Ze is zich aan het wassen met gele verf. Dit insinueert dat ze zich aan het wassen is met de gele blaadjes van de zonnebloem douche. Voor dit idee is het natuurlijk logisch dat het model dan geen kleding aan heeft.

Zo ook heb ik eens een model als stoplicht gefotografeerd. (afbeelding 2). Mijn zusje dacht vroeger dat dat de doden de stoplichten bestuurde. Dat vond ik zo een mooie oplossing voor het mysterie van de dood, dat ik met dat idee wilde werken. De verf die de vrouw op haar lichaam heeft zie ik als een minimalistisch kostuum. Meer was er niet nodig!

Ik vind het fijn met de mens en het lichaam te werken. Zo creeër ik toch een soort van intieme bubbel samen met het model. Maar het gaat nooit enkel over het

bloot zelf. Al doet het bloot natuurlijk wel wat met het beeld. Ik vind het mooi om veel huid op beeld te zien.

Ook kan ik het lichaam soms wel wat abstracter bekijken. Als een canvas, of een ruimte waar wat mee gedaan kan worden. De verschillende elementen waarmee ik werk; zoals gips, verf, jute en of objecten, zie ik als een soort minimalistische kostuums. Het is het onderzoeken hoe die elementen samen kunnen versmelten tot een helder beeld (afbeeldingen 3,4,5).

En soms kan het bloot wel iets seksueels hebben binnen mijn werk. Ik vind het wel leuk dat als je naar een beeld kijkt, dat je dan ook wat opwinding in je eigen lichaam kan ervaren. Maar het is niet alleen de opwinding waar ik voor ga. Het is wel in combinatie met wat vervreemding en absurditeit wat ik zoek binnen mijn beelden.

En om verder op je vraag in te gaan; het seksualiseren van je eigen lichaam. Ik denk niet dat ik daar per se mee bezig ben in mijn werk. Al speel ik daar in een specifiek werk wel een beetje mee (afbeelding 6).

Ik was in Polen op vakantie met een groepje vrienden en had m'n camera meegenomen. Af en toe vroeg ik m'n vriendinnen of ze zin hadden in een foto shoot. Ik begon dan met een vaag idee, en vaak ging ik door met fotograferen en zo ontstonden zo weer nieuwe 'scenes'. Zo ook de foto 'On Human Safari' (afbeelding 7).

Ik heb wel echt iets met billen, ik kijk er graag naar. Dus ja, dan komen er ook billen in mijn foto's! Op de foto 'On Human Safari' kijken twee vrouwen naar de billen van de andere vrouw.

Achteraf kan ik wel een verhaaltje bedenken wat dan zou kunnen 'betekenen', maar ja, de foto is gewoon ontstaan. De foto roept verschillende associaties bij me op.

We zijn allemaal ook wel gewoon een beetje naar elkaars lichaam aan het kijken. Je ontkomt er niet aan. En in hoeverre mag dat, of mag dat niet. Dat vind ik wel iets interessants om over na te denken.

Wat denk ik wel grappig is aan deze foto, is dat je ziet dat het model express haar billen boven het water heeft laten uitsteken.

Wat in veel van mijn werken gebeurt is dat er met het lichaam wordt gespeeld, en komt vaak ook wat humor bij kijken.'

Mijn reactie en vragen met de antwoorden van Trees:

L: Ik vond het grappig dat je vertelde over je naturistencamping verleden omdat ik deze associatie gelijk had (naast andere) bij de eerste keer dat ik je werk zag. Misschien omdat de situaties zich vaak in de open lucht afspelen, maar ook omdat de personages in je werk bijna in een andere wereld/commune lijken te leven. Bij een naturistencamping denk ik daar ook aan, uiteraard zijn de mensen daar veel buiten, het is een camping, maar ook omdat het iets gesloten heeft, het is niet de bedoeling om er te zijn met je kleren aan, zoals dat in de buitenwereld wel zo is. Daardoor lijkt een naturistencamping haast een geheime plek met een club mensen die bij elkaar horen. Iets wat ik ook voel bij de personages in je werk.

T: Laatst vertelde een vriendin/model me dat ze een ander model dat ik ook eens had gefotografeerd voorbij fietste. Dat ze haar herkende uit een van mijn foto's. Ze wilde wel zwaaien, maar ze deed het niet want ze

herkende haar alleen omdat ik haar eens had gefotografeerd. Dat bracht me op het idee om een codegebarentaal te bedenken voor de modellen onderling, als de modellen elkaar herkennen van de foto's.

Ik houd ervan als er ook buiten de foto's het werk in het 'echte leven' doorloopt.

Verder lijkt het me ook interessant om hiermee verder te gaan binnen de vorm van een performance. Ergens denk ik wel dat het een soort community creëren is, al is het tussen mij en de modellen die ik fotografeer. Zo ben ik ook bezig met een project waar ik vrouwen fotografeer tijdens dat ze aan het paaldansen zijn. Ik verbind de vrouwen met elkaar, op een visuele manier.

Gedrag vind ik leuk om te observeren. Maar ik houd er ook van om nieuwe gedragingen te bedenken. Het idee voor de foto 'Kissing Caps, 2022' (afbeelding 8) ontstond tijdens dat ik op een expositie was en een petje op had. Toen een vriendin van me kwam met ook een petje op gingen we daarmee 'petten kussen'. Zo ontstond dit ontmoetings ritueel. Deze heb ik uitgewerkt met twee modellen (afbeelding 1: Kissing Caps, 2022).

Bij de foto 'Lamping, 2022' (afbeelding 9) heb ik zoiets van, try it out!! Het is een 'oefening' waarbij je met z'n tweeën een (soort van) lamp kan vormen. Het idee kwam voort omdat ik een lamp zag in de kringloopwinkel (zie afbeelding).

Zowel als bij 'Kissing Caps, 2022' en bij 'Lamping, 2022' zijn het mogelijke manieren van fysiek

contact maken op een speelse manier.

(Lamp uit de kringloop)

(Lamping, 2022)

Het is niet dat ik iets wil opleggen, het zijn suggesties. Wel vind ik het erg leuk als 'de toeschouwer' er iets mee doet. Zo kwam ik laatst een vriendin van me tegen, en ze liet me foto's zien die ze samen met een vriendin had gemaakt, geïnspireerd op een project waar ik mee bezig ben genaamd 'Horseday' (een serie foto's waar ik mensen tot paard wezens fotografeer). Dat vond ik een groot compliment. Het werk voelt voor mij zo nog completer als het op zo'n manier de relatie aangaat met de toeschouwer (afbeelding 10: een werk van Lizzy geïnspireerd op het project Horseday).

L: Je vertelde dat je zelf ook model hebt gestaan. Wordt je vaker naakt geportretteerd? Zo ja, blijft die spanning, ook al doe je het vaker?

T: Ik doe het wel eens voor vriendinnen ja, en ik vind het vooral leuk ook eens voor de camera te staan. Ik houd wel van die aandacht! En als ik mezelf mooi op de foto zie staan, dan kan ik denken, ja, goh dat ben ik dus!

L: Ik kan mij goed voorstellen dat bloot gefotografeerd worden spannend op een leuke manier is. En je zegt: 'Het lichaam waar je altijd al mee bent, maar dan anders!'. Het is begrijpelijk dat naakt op straat zijn 'anders' met je lichaam is dan normaal, maar wat maakt het voor jou dat naakt zijn anders is? Eigenlijk raar dat er zoveel schaamte omheen hangt (ook terugkijkend naar de nudistencamping, waar je je schaamde, hoewel de pubertijd niet veel helpt natuurlijk). Vind jij die schaamte rondom naakt zijn prima, of zou je het liever anders zien? Misschien zorgt die schaamte er ook juist voor dat naakt zijn spannend op een leuke manier kan zijn.

T: Het is anders omdat je het niet gewend bent in de openbare ruimte bloot te zijn. Of ik het anders wil zien, dat vind ik best een ingewikkelde vraag. Ik denk dat ik het al anders laat zien binnen m'n werk, dat een bloot lichaam normaal is.

L: Het naakt zorgt in jouw werk ook voor meer vervreemding en absurditeit, misschien wordt die vervreemding ook wel minder als naakt niet meer als 'raar' zou worden gezien.

T: Zou kunnen ja!

L: En worden de modellen zelf wel eens ongemakkelijk? Misschien kennen ze jou niet heel goed bijvoorbeeld. Ik kan mij voorstellen dat je ze op hun gemak wil stellen, of is dat geen zorg tijdens het fotograferen? Misschien is te veel bezig zijn met de gemoedstoestand van het model ook weer afleidend, hoewel je waarschijnlijk niet wil dat ze zich te ongemakkelijk voelen. Hoe vind jij die balans? En hoe kom je aan de modellen en doen ze dit soort werk ook vaker?

T: De modellen vertellen me vaak dat ze zich erg op hun gemak hebben gevoeld tijdens een fotoshoot. Ik denk dat dat komt omdat ik een oprechte interesse heb in het model, dat is waarschijnlijk voelbaar. Wat denk ik ook wel meewerkt is dat er een aantal dingen voordat de shoot begint wel al duidelijk zijn. Wat het 'grove' idee is, waar de modellen wel en niet oké mee zijn (wat betreft bloot, verf of kleding), en waar en hoelang ongeveer we bezig gaan zijn.

De shoots duren maximaal drie uur, dat is de spanningsboog die ik heb. De uren van werken ben ik erg gefocust en sta ik op scherp. Maar ik ben niet alleen maar rustig en gefocust, soms kan het er best chaotisch aan toe gaan tijdens een

shoot. Maar ook al is er soms wat chaos, ik heb er altijd veel vertrouwen in dat er iets moois uit gaat komen. En dat vertrouwen brengt denk ik toch een zekere rust met zich mee die ik dan weer uitstraal.

Waar ik de modellen vind? De modellen die vind ik overal en nergens! Als ik uitga of als ik in m'n buurt rondloop. De modellen zijn m'n burens, familieleden, vriendinnen of vrienden van vrienden of via Instagram.

Gewoon wanneer ik denk, die wil ik wel eens fotograferen, dan vraag ik het. Dat kan soms op uiterlijk gebaseerd zijn, ik heb bijvoorbeeld haast een obsessie met vrouwen met lang haar (vroeger legde ik mijn haren over mijn kussen voor het slapen gaan uit het idee dat het dan sneller zou groeien.)

Soms is het omdat ik gewoon heel nieuwsgierig ben naar een persoon, of er gewoon vrienden mee wil worden.

Voor het paaldans project waar ik mee bezig ben is het heel specifiek. Als ik dan vrouwen via Instagram vind die aan paaldansen doen of met iemand spreek over dit project krijg ik ook vaak modellen getipt die ik dan vervolgens weer benader.

L: Waarom kies je voor verf, gips en juten als materiaal? Het doet mij een beetje denken aan de oertijd en een primitief bestaan. Een grappige tegenstelling met de geasfalteerde straten en betegeling.

T: Het gips heeft iets tijdloos, dat vind ik mooi. Het is een vloeibaar materiaal maar droogt ook snel weer op. Zo kan je een snelle beweging vastleggen. Tijdens presentaties werk ik ook met gipsen lijsten (afbeelding

11). Het is een materiaal waar ik nog veel mee kan onderzoeken.

En de verf. Soms werkt het als het ware als een kostuum, soms als een klein detail. Soms kan één extra oranje vlek op de rug een nieuwe kracht met zich meebrengen voor het beeld.

En ja die jute sloffen, het werkt gewoon. Een mens hoeft die sloffen maar aan te doen en het wordt een ander wezen.

L: En is er een bepaalde boodschap die je wil overbrengen? Je beelden roepen een hoop op, althans bij mij. Er zit een bepaalde humor en mafheid in. Is het aan de kijker om er een invulling aan te geven? Zoals bijvoorbeeld het stoplicht in 'She thinks the dead control the traffic lights, 2021' wel een soort gedachte en betekenis heeft? Of ontstaan ze vanzelf en is er meer een algehele betekenis dat je werk heeft?

T: Wat ik zo fijn vind van beelden maken, is dat ik mijn ideeën concreet of abstract op een bepaalde manier vastleggen, en toch blijven ze altijd open om er steeds weer op een andere manier naar te kunnen kijken. Dat vind ik zo prettig aan beeld!

Verder denk ik dat onze ratio een overschat iets is. Bij mij komen de ideeën gewoon. Ik hoef er eigenlijk nooit echt voor te zitten om te bedenken wat ik wil maken. Als er iets komt dan ga ik mezelf niet afvragen wat ik er nu mee wil zeggen. Als ik zin heb in het idee dat is gekomen, dan maak ik het. Het is een heerlijk avontuur. Veel doen, veel kijken!

En als het werk is gemaakt, dan probeer ik dat te beschouwen voor wat het is. en pas dan ga ik meer in de onderzoekende /reflectieve modus.

Een boodschap, dat vind ik een moeilijke vraag.

Het is eerder het onderzoeken hoe ik de wereld om me heen op mijn manier wil vormgeven. Ik vind het leuk om mensen in die wereld uit te nodigen. De aandacht, concentratie en het

avontuur dat ik ervaar tijdens het maken van het werk, dat is zo heerlijk!

L: Weet je al in hoeverre jij mag kijken naar, bijvoorbeeld, billen? Hoeveel kijk jij naar billen? Zelf kan ik soms boos worden als ik merk dat ik wordt nagekeken door mannen, dan vind ik dat ze bewust moeten zijn van het feit dat iemand zich onveilig kan voelen er door. Hoewel ik het zelfs soms (stiekem) best leuk kan vinden, bekeken worden. Die spanning voelen, en merken dat iemand je aantrekkelijk, sexy of mooi vind. Een beetje flirten met elkaar en elkaar bewonderen kan ook erg leuk zijn!

Wil jij soms ook zelf bekeken worden, op een seksuele manier? En ervaar jij mijn dilemma soms ook?

T: Dit is allemaal situatie afhankelijk dus daar kan ik geen hapklaar antwoord opgeven. Ik kan ook boos worden als ik 'vieze' mannen zie gluren naar een vrouw. En zelf 'gluur' ik ook, haha!

L: Op de foto's hebben de modellen controle, zij kiezen ervoor om op de foto te gaan en het is hun lichaam dat het onderwerp is. In die zin hebben zij een soort macht in handen, ook al stellen ze zich kwetsbaar op, voel jij dat ook zo?

T: Het lichaam is meer een instrument. We onderzoeken wat we ermee kunnen doen.

De modellen hebben niet de macht in het selecteren van het werk, dat doe ik.

Laatst had ik een vriendinnetje die vond dat ze een beetje boos op de foto stond, en zo wilde ze niet overkomen. Maar ik vond het de beste foto. Uiteindelijk vond ze hem toch ook wel interessant en kon ze door de foto weer wat anders zichzelf kijken, of die boosheid bevragen, waarom ze zo niet op de foto zou willen staan.'

L: Als de foto's af zijn, voel jij je dan eigenaar van die foto's? Of deel je dat eigendom voor je gevoel ook met de modellen? Ook omdat zij je misschien gaandeweg, tijdens het fotograferen, op ideeën brengen door op bepaalde manieren te gaan staan. En tenslotte zijn zij het onderwerp van de foto. Krijgen de modellen ook betaald, of doen ze het vrijwillig?

T: Ik zie het deels wel als een samenwerking ja. Ik geef de modellen een printje achteraf (ze kunnen kiezen uit een net wat bredere selectie dan de eindfoto's). Ik heb hier wel over nagedacht, over het betalen van modellen en heb enkele andere fotograferen hierover gesproken. Op dit moment heb ik er geen geld voor om alle modellen te betalen. Ook ben ik bang dat een shoot een beetje onder druk komt te staan op het moment dat ik de modellen ga betalen. Misschien verandert dit wel in de toekomst...

L: En tot slot: Ik zie vooral vrouwen op je foto's, heeft dat een speciale reden? In mijn onderzoek ben ik ook veel bezig met het feit dat vrouwen vaak naakt worden afgebeeld als een mooi en aantrekkelijk wezen, meer dan mannen. Niet in al jouw beelden, in tegenstelling tot veel schilderijen van vroeger, lijkt de vrouw als seksueel wezen te zijn neergezet, misschien wel iets meer in 'On Human Safari', omdat de billen zo mooi uit het water steken en er twee mensen bij staan die ze kunnen bewonderen. In kunst van vroeger (schilderijen/ beelden/film etc) viel mij op dat vrouwen vooral een 'mooie' of 'seksuele' rol vervullen. Een enigszins treurig feit. Hoewel vrouwen hier ook juist de macht in hadden. Bijvoorbeeld in films: Stoere, sterke en heldhaftige mannen konden hun concentratie verliezen als er een mooie vrouw bij de bar stond.

Vrouwen zijn hierin het 'gewilde'. Ergens heeft dat ook wat leuks, maar als dit dan het enige is waar vrouwen de macht in hebben, kun je stellen dat dat ook vrij deprimerend is (uiteraard zijn vrouwen in de echte wereld veel meer dan alleen mooi, maar dit is wat mij opviel in de kunsten). Bij jou maakt de vrouw de foto's in plaats van de man. Dat is al een groot verschil met vroeger. Hoe denk jij over deze thematiek? En ben jij hier in je werk ook bewust mee bezig?

T: Ik vind het fijn om met vrouwen te werken. Ook wilde ik me gewoon omringen met veel verschillende vrouwen, vandaar.

De laatste tijd, en nu specifiek voor het Horseday project heb ik een breder pallet wat betreft mijn modellen. Ouder (zoals laatst mijn buurvrouw), of buurman met kleinkinderen, twee mannen. Het belangrijkste is dat ik een klik met de personen voel. Het is ook wel een registratie van de mensen waarmee ik me omring.

We voerde een gesprek via zoom, dit is hoe ik er op terug kijk:

Het gesprek hebben we, zoals hier eerder vermeld, gevoerd aan de hand van mijn reactie op een stuk tekst die Trees schreef over haar werk.

Ze vertelde over hoe ze inspiratie opdeed en vanuit daar haar werk maakte. Bijvoorbeeld zoals de ontmoeting met een vriendin, waar zowel zij als die vriendin een pet op hadden en elkaar begroette door met de kleppen tegen elkaar aan te tikken, 'petten kussen'. Dit, zoals zij het noemt, ontmoetings ritueel, werkt ze vervolgens uit tot een foto. Hiermee creëert ze een nieuwe wereld met andere manieren van omgang en gedragingen. Ze vertelde hoe snel die gedachten en ideeën ontstaan en er gelijk mee aan de slag gaat.

Deze werkwijze bewonder ik. We hadden het nog over het feit dat ik zelf altijd bezig ben met of mijn werk wel nut heeft, en al voor het daadwerkelijk te maken, al genoeg redenen

heb waarom dat niet het geval is. Een gedachte die zelden helpt. Ik vroeg mij af hoe zij dat aanpakte en of zij die gedachte ook wel eens had. Trees vond dat 'nut' een doodoener was en dat kunst maken belangrijk was voor haarzelf, om deze wereld eigen te maken. En eigenlijk zit daar al nut in, naast dat het meestal al nut heeft omdat er altijd wel iemand is die er wat uit kan halen. Deze gedachte was voor mij erg waardevol om iets lichter om te gaan met de bedoelingen van mijn werk, dat het er om gaat wat jij er als maker uithaalt en niet vast te lopen op dat het voor andere nuttig is, want wie ben ik om de wereld te redden?

Al met al was het een fijn gesprek, waarin duidelijk werd hoe vrij en vol fantasie Trees werkt. Met een grote drijfveer en lol in het maken, en hiermee haar eigen wereld maakt.

Tot slot: Laat ik voorop stellen dat het een prettige interactie was met Trees. Voorafgaand ons gesprek nam ze mij gelijk mee in haar proces, nog voor we elkaar gesproken hadden, door foto's te sturen van een shoot die middag. Ze vroeg naar mijn mening en associeerde met mij mee. Zo leerde ik gelijk over haar werkwijze en haar als persoon.

In eerste instantie ging ik met haar in gesprek om te ontdekken hoe zij over naakt dacht en de kwetsbaarheid hiervan die ik zag in haar werk. Maar uiteindelijk heb ik veel meer geleerd van haar. Ik heb geleerd dat kunst een manier voor jezelf moet zijn om te kunnen leven en de wereld te verwerken. En niet te piekeren over het 'nut'. Ik zag na haar gesprek weer beter in hoe leuk maken kan zijn, een gedachte die ik best een tijdje kwijt was. Dus daar wil ik haar hartelijk voor bedanken: Dank Trees!

Afbeelding 1: *Sunflower shower*, 2022

Afbeelding 2: *She thinks the dead control the traffic lights*, 2021

Afbeeldingen 3: *Ilya with Gypsy Silhouette*, 2022

Afbeelding 4: *First (Photographic) Encounter With Lejla*, 2021

Afbeelding 5: *A Horse With No Name*, 2021

Afbeelding 6: *Mating Frogs*, 2022

Afbeelding 7: *On human Safari*, 2022

Afbeelding 8: *Kissing Caps*, 2022

Afbeelding 11: *Installation overview, Sensory tentacle(s) #3, photo (wallpaper), plaster frame, 38 x 27 cm Fiorens with Crossed fingers, photo (wallpaper), plaster frame, 28 x 23 cm, Solo show, Tuned in Melodies I, Art Bar Kippy, Amsterdam, 2021*